

Майдан Євген Павлович

Кандидат технічних наук,
фахівець у сфері буріння
свердловин

Народився 14 жовтня 1930 р. у с. Яструбове Козівського району на Тернопільщині. З 1949 р. навчався на нафтовому (з 1951 р. — на гірничопромисловому) факультеті ЛПІ, який закінчив у 1954 р. із відзнакою (спеціальність «Буріння нафтових та газових свердловин»).

Здобувши вищу освіту, Євген Майдан отримав направлення на роботу в Дрогобицький нафтовий технікум. Тут протягом 1954–1960 рр. він обіймав посаду викладача, а впродовж 1960–1970 рр. — заступника директора з навчальної роботи. Успішно поєднував викладацьку та наукову діяльність. У 1970 р. застив кандидатську дисертацію на тему «Дослідження механічних властивостей гірських порід Прикарпаття та вдосконалення породоруйнівного інструменту для їх буріння». Він запропонував оригінальну конструкцію шарошково-лопатевого долота, яке було запроваджене у серійне виробництво на Дрогобицькому долотному заводі. Його широко використовували бурові підприємствами, зокрема ті, які працювали в районах вічної мерзлоти.

Євген Павлович підготував сотні кваліфікованих техніків. Його зусиллями були налагоджені зв'язки технікуму з новоствореним Івано-Франківським інститутом нафти та газу, в результаті чого кращі випускники технікуму продовжували здобувати освіту у цьому виші, а кращі випускники інституту, своєю чергою, ставали викладачами технікуму. Серед його учнів — завідувач кафедри буріння ІФНТУНГ, проф. Я. С. Коцкулич, доцент цієї кафедри М. І. Оринчак.

У 1970 р. Є. П. Майдан перейшов працювати на кафедру буріння Івано-Франківського інститут нафти і газу. Спочатку був старшим викладачем, а з 1974 р. — доцентом. У 1971–1972 рр. обіймав посаду заступника декана, а в 1972–1979 рр. — декана газонафтопромислового факультету. З 1984 р. і до останніх днів життя очолював кафедру буріння ІФНТУНГ.

Євген Майдан був одним із перших, хто обстоював ідею впровадження у вишах, зокрема в ІФНТУНГ та Дрогобицькому нафтовому технікумі, української мови викладання (однак, для виконання таємної вказівки ідеологічного керівництва ЦК КПРС про обов'язковість переведення викладання на російську мову навчальний процес українською був припинений).

У сфері наукових інтересів ученого — режими та системи контролю в бурінні. Він був автором 30 наукових праць, 26 навчально-методичних посібників, автором та співавтором 14 винаходів, серед яких «Устаткування для контролю частоти обертання вала турбобура», «Спосіб кріплення свердловин в умовах високонапірного водопрояву», «Забійний регулятор осьового навантаження на долото» й ін.

Є. П. Майдану присвоєно звання «Заслужений працівник освіти УРСР».

Помер 28 січня 1989 р.

Макар Роман Михайлович

Гірничий інженер,
академік УНГА, фахівець
у галузі видобування
і транспортування газу,
управлінець

Народився 2 травня 1930 р. у с. Береги Самбірського району Львівської області. У 1954 р. здобув освіту у ЛПІ та почав трудову діяльність майстром із видобутку нафти і газу об'єднання «Укрзахіднафтогаз», пізніше обіймав посади інженера, старшого інженера, начальника відділу. З 1966 р. — заступник начальника виробничого управління «Укргазпром» (м. Київ).

Працюючи на Прикарпатті, Роман Михайлович багато уваги приділяв запровадженню методів інтенсифікації видобування нафти і газу, розробки нафтових родовищ із підтриманням пластового тиску. У ВО «Укргазпром» він опікувався надійністю експлуатації глибоких газових свердловин, був учасником ліквідації відкритого фонтанування свердловини на Хрестищенському родовищі із застосуванням ядерного вибуху.

Після підпорядкування управлінь магістральних газопроводів ВО «Укргазпром» Р. М. Макар зосередив увагу на керівництві газотранспортними підприємствами, розширенні газотранспортної мережі, проблемах забезпечення газом споживачів України,

Молдови та прилеглих територій Росії. Роман Михайлович опікувався розвитком експортного постачання газу, а під час формування газотранспортної мережі України — максимальним охопленням території країни трасами магістральних газопроводів.

Упродовж 1976–1999 рр. працював директором інституту «Союзгазпроект», головою правління ВАТ «Укргазпроект».

Під керівництвом Р. М. Макара ВАТ «Укргазпроект» став одним із провідних інститутів галузі, який мав філії в Єревані, Нижньому Новгороді, Сімферополі, Омську, Томську. Фахівці установи спроектували близько 70 магістральних газопроводів (Івацевичі–Долина, Острогоськ–Шебелинка, Уренгой–Петровськ, Уренгой–Новопсков та ін.), газопроводи-відгалуження до 55 міст, близько 50 АГНКС в Україні й інших країнах, 17 підземних сховищ у відкладах кам'яної солі (серед яких унікальне сховище гелію для Оренбурзького гелієвого заводу). Інститут розробляв проекти нафтогазових об'єктів Лівії, Іраку, Ірану, В'єтнаму, Угорщини.

З ініціативи Романа Михайловича було вперше запроєктовано ділянки газопроводів діаметром 1420 мм для важкодоступних болотистих умов тундри та гірської місцевості, створено блочні фундаменти для компресорів і технології оптимізації енерговитрат на компресорних станціях.

Протягом 1999–2007 рр. він був начальником управління соціальної політики ДК «Укргазвидобування».

Є автором 52 наукових праць та 11 винаходів. Роман Михайлович — один з ініціаторів заснування УНГА: був членом її президії і першим керівником відділення транспортування нафти та газу. Він — заслужений працівник промисловості України, заслужений будівельник України, почесний професор ІФНТУНГ.

Нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора, «Знак Пошани», медаллю «За трудову доблесть».